

rent theoretiske Spørgsmaal kunde ikke tænkes. Jeg kan ikke tænke mig, at Regeringen kunde præstere et bedre Bevis for, at vi have Ret i vor Opfattelse, end Ministeriet i 1885 gjorde ved at sprænge Forfatningen og ved hele Aar igjennem at regjere provisorisk eller ved midlertidige Finantslove, og endelig ved det, der nu sker. Paa dette Omraade tror jeg ikke, man behøver at fortsætte Disputen, thi Seiren er bunden af Oppositionen. Der er ingen Tvivl om, at vi have haft Ret, og at de Herrer have Uret, det theoretiske Spørgsmaal er afgjort. Men derimod er det praktiske Spørgsmaal og den nuværende Strid ikke afgjort, og hvorfor er den ikke afgjort med den theoretiske Seir paa dette Omraade? Fordi den nuværende Strid har antaget langt større Dimensioner, end den Gang, det Spørgsmaal blev reist, hvem der skulde være Minister. Nu dreier det sig sandelig ikke om noget relativt saa Smaat, det dreier sig om noget langt Større, nemlig om hele Forfatningen, Grundlovens Bestaaen eller Ikke-Bestaaen. Paa et Tidspunkt, hvor det dreier sig om et saa stort Spørgsmaal, bør alle Kræfter samles om det alene. Jeg siger udtrykkelig, om det alene, thi naar man kaster andre Spørgsmaal med ind i Forhandlingerne, vil man netop ikke blot ikke sætte det igjennem, man vil, nemlig at føre Grundloven til Seir; men man vil forkludre og forvirre, i Stedet for at samle og seire. Det Hele, det har dreiet sig om fra det ministerielle Partis Side ude i Landet og ved alle Leiligheder under dets Angreb paa os, har været Ministerispørgsmaalet, Kongens Ret osv., denne ville de forsvare, men vi andre angribe, hedder det. Kun det Personlige var for dem Hovedsagen. Sagerne brød de sig ikke om, og derigjennem ubrødede de ikke saa Lidt, de fik en hel Mængde ubefæstede Folk med sig, og de fik ogsaa mange brave Folk med sig, som mente, at det var for Smaat at kæmpe om i 15 Aar, og at man nu maatte se at faae en Ende paa det. Derved har de gjort al den Fortræd, de kunne; thi de have gjort Alt, hvad der stod i deres Magt for at skabe en Misforstaaelse mellem Kongemagten og Repræsentationen, men der føres Intet igjennem paa Grundlag af en Misforstaaelse mellem Repræsentation og Konge. Derfor siger jeg,

at ved at drage dette personlige Spørgsmaal frem nu i dette Dieblit, begaar man et umaadeligt Misgreb, det er en saa utrolig Tjeneste at gjøre Reaktionen her hjemme. at jeg ikke kan begribe, Nogen kan tænke derpaa. Derfor er det, jeg har sagt: lad os faae det af Veien. Jeg kommer til at mindes den Tale, det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds (Berg) nu holdt for lidt siden, hvori han omtalte mig og meget smukt talte om det Thema, at jeg skulde have erklæret det parlamentariske Spørgsmaal for dødt. Det gjør mig ondt, at maatte gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at ligesom hans Høresvne og Hukommelse ikke have været de bedste, saaledes har hans Læsesvne heller ikke været aldeles upaaklagelig. Det, jeg erklærede for dødt, var ikke det parlamentariske Spørgsmaal, men det personlige. Jeg har nemlig sagt: "Vi have sat det personlige Spørgsmaal til Side, have overladt Ministerispørgsmaalet til Kongen, og det have vi gjort uden Bagtanke. Vi have ikke draget dette Spørgsmaal frem og gjøre det ikke igjen. Det er dødt." Jeg tror, det ærede Medlem vil forstaa, at der er meget væsentlig Forskjel mellem det store parlamentariske Spørgsmaal og det lille personlige Spørgsmaal, og det undrer mig saa meget mere, at han nu bliver saa forbavset derover, da jeg som Ordfører for Thingets Flertal ved første Behandling af Finantsloven i Sjør udtrykkelig sagde Følgende: "Vi have nemlig begyndt med at skyde Alt det til Side, som maatte medføre Misforstaaelse, eller om hvilket man kunde sige sig selv, at det ikke var muligt for Dieblittet at komme til en Forstaaelse, og dermed mener jeg det personlige Spørgsmaal, hele Spørgsmaalet om Ministeriet. Vi sige: det er Kongens Sag at vælge Ministeriet, det blande vi os ikke i. Og vi have ikke blot sagt det, men vi have viist det ved Handling" ved at forhandle med Ministeriet o. s. v. Det sagde jeg paa det ærede Medlems Begne, og han sad paa Formandspladsen, hørte det og protesterede ikke. Det kan ikke nytte, han nu kommer og siger, at han nu ikke er med dertil, naar han i Sjør har skrevet under og tiet stille. Jeg siger blot dette for at hjælpe paa det ærede Medlems Hukommelse. Jeg siger altsaa, det personlige Spørgsmaal behandle vi ikke, og